

[Socialministeren]

dan nogle regler. Det tror jeg ville illustrere det og gøre diskussionen lidt mere jordnær.

Jeg må lige sige til hr. Qvist Jørgensen, der ikke svarede på fru Aase Olesens spørgsmål, at det var et udvalgsarbejde, der blev stoppet under den tidligere, socialdemokratiske regering. Jeg synes, det er godt, at hr. Qvist Jørgensen interesserer sig meget for emnet nu, men jeg gør opmærksom på, at det altså er noget, der er stoppet under den tidligere, socialdemokratiske regering.

(Kort bemærkning).

Qvist Jørgensen (S):

Det kan så være, at vi kan få svaret på, hvorfor det angiveligt efter socialministerens opfattelse skulle være stoppet på et tidligere tidspunkt under den socialdemokratiske regering, at vi kunne få at vide af socialministeren, hvad den samlede titel er på det materiale, der skulle være blevet stoppet.

Når jeg spørger på den måde, er det selvfølgelig, fordi jeg har den opfattelse – uanset at jeg ikke var med på det tidspunkt – at det var et led i en større sammenhæng, som jeg også antydede i min første tale, og at den del, som omhandler det, vi taler om i dag, er færdigbearbejdet og ligger klar. Jeg spørger altså socialministeren, om vi kan få titlen på det samlede materiale, der skulle være stoppet.

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg vil godt takke de ordførere, der har været positive over for dette forslag, og i øvrigt takke for, at alle synes at være interesserede i, at der ikke skal ske ulykker på legepladser; men nogle synes altså ikke, at man skal gøre så forfærdelig meget for, at de ikke sker.

Jeg har indtryk af, at en enkelt af ordførerne slet ikke har læst forslaget, men det må jo være den ordførers eget ansvar.

Socialministeren og andre har sagt: hvordan skal man dog bære sig ad med dette? Hvad er det, man vil opnå ved dette? Kan man overhovedet lovgive om sådan noget? Jeg tror ikke, det er så vanskeligt. Der er børne- og ungdomspædagoger, der har arbejdet meget med dette. Der har siddet et udvalg under socialministeriet, som vi har talt om før. Der har været skrevet meget om det, og der er mange mennesker, der interesserer

sig for det. Jeg tror, at hvis man nedsætter et udvalg og siger: I skal være færdige inden for en overskuelig tid, og giver det et eller andet kommissorium, der måske også begrænser det, det skal beskæftige sig med, så vil man få noget, som vil være tilfredsstillende langt hen.

Det er ikke vores mening, sådan som det svagt er blevet antydnet, at lave nogle legepladser, som er så sikre, at de bliver kedelige, det er klart. Vi står ikke her og siger, at for fremtiden kan vi forhindre enhver form for ulykker på legepladser. Selvfølgelig kan vi ikke det. Selvfølgelig vil børn fare rundt og slå sig og falde ned; der vil ske nogle ting hele tiden. Men vores bekymring er, at der på legepladser rundt omkring findes nogle legeredskaber, som vitterlig er meget farlige, og de redskaber kommer vi altså ikke til livs, før vi får udarbejdet nogle retningslinjer, som fabrikanterne værsø må følge, og som fabrikanterne naturligvis vil følge, fordi de vil være interesserede i at lave deres legeredskaber sådan, at de giver pædagoger og forældre og folk, der passer på de kommunale legepladser, boligforeninger og sådan noget, sikkerhed.

Der er fra boligforeningernes side blevet gjort opmærksom på, at de er ganske lost, når de køber legeredskaber. Det er fantastisk vanskeligt for mennesker, der ikke har nogen pædagogisk uddannelse, at vurdere, om et legeredskab nu er godt eller dårligt, og når noget ser flot og spændende ud, så køber man det sandsynligvis, fordi der er en ny variation at give børnene i kvarteret. Hvilken sikkerhed har man så for, at der ikke kan ske et eller andet alvorligt med et stort klatrestativ, en karrusel, en gyngede med et særligt op-hæng, eller hvad det nu er, man køber?

Det forbavser mig kolossalt, at der ligesom er gået »politik« i det. Jeg kan simpelt hen ikke begribe, at man som voksent menneske, når man hører om de ulykker, der sker på legepladserne, ikke siger til sig selv: det kan jeg ikke leve med, det er mit ansvar. Det er også mit ansvar som folketingspolitiker. Fru Birthe Rønn Hornbech siger, at hun ikke kan se, at folketinget skal blande sig i den slags ting. Jeg vil gerne spørge: hvad i alverden sidder vi herinde for? Sidder vi herinde for at skønne, at dette er noget, forældrene og pædagogerne sikkert kan finde ud af, og som vi endelig ikke skal blande os i? Eller sidder